

Ноора Нікка
Історія

Теему Лаасанен
Фортепіано

Еміель Інкері Нікула
Ілюстрації

МАРІЯ, НЕЗЕМНА СПІВУНКА

Музична казка

МАРІЯ, НЕЗЕМНА СПІВУНКА

Музична казка

Присвячується моєму корінню
і чистій фінській природі

*Щиро дякую моїй любій родині й моїм дітям за нескінченне натхнення.
Дякую моїй чудовій і завжди творчій команді.
Дякую спадкоємцям Жана Сибеліуса.
Дякую Тейї Енрот за енергію першоджерела.*

Ноора Нікка

МАРІЯ, НЕЗЕМНА СПІВУНКА

Історія: Ноора Нікка

Фортепіано: Теему Лаасанен

Ролі виконують: Валентин Бурдін, Ліза Бурдіна, Уляна Бурдіна, Злата Бурдіна, Ігор Фрей, Костянтин Лазепка, Оксана Михайлунів, Олександр Прокопчук, Ігор Шевчук, Наталія Шевчук

Ілюстрації: Еміель Інкері Нікула

Макетування: АТ «Гротескі» і Марія Густавссон / АТ «MusicFairyTales MFT»

Кастинг і студійна режисура: Ристо Коппері та Ігор Фрей

Переклад українською: Ірина Малевич і Юрій Зуб

Звукозапис і монтаж: Юга Тансканен / «Міаудіо»

Мастеринг: Яаакко Вірталяхде / «Вірталягде Мастеринг»

Виконавчий продюсер: Теему Лаасанен / АТ «MusicFairyTales MFT»

Замовлення: info@musicfairytales.fi

QR-код:

Ви можете завантажити собі аудіокнижку тут.

Щира подяка: Александру Анріа, Ользі Васік, Анастасії Баранковій та Анджелі Пятюнен

Видавництво: АТ «MusicFairyTales MFT»

Надруковано в ЄС.

Перше видання.

© Усі права застережено.

ISBN 978-952-7364-35-2

ISBN 978-952-7364-39-0 (аудіокнижка)

Зміст

Історія розгортається під фортепіанну музику фінських композиторів Жана Сибеліуса та Лееві Мадетоя. Композиції подано в тому порядку, у якому вони супроводжують історію.

1. НЕЗЕМНА СПІВУНКА 6

Жан Сибеліус «Ялина» *Op.75/5*

Жан Сибеліус «Сільська церква» *Op.103/1*

2. ГЛИБОКА ЗИМА 16

Лееві Мадетоя «Скерцино» *Op.12/3*

Лееві Мадетоя «Менует у старому стилі» *Op.12/4*

Жан Сибеліус «Ноктюрн» *Op.51/3*

3. СКАРБ ЧАРІВНОЇ ГОРИ 32

Лееві Мадетоя «Народна пісня» *Op.12/2*

Жан Сибеліус «Сувенір» *Op.99/3*

Лееві Мадетоя «Вальс» *Op.12/1*

4. ПОВСТАННЯ ТВАРИН 42

Жан Сибеліус «Колискова» *Op.40/5*

Жан Сибеліус «Гумореска» *Op.40/3*

Лееві Мадетоя «Романс» *Op.12/6*

Лееві Мадетоя «Колискова» *Op.12/5*

1. НЕЗЕМНА СПІВУНКА

На тлі посутенілого неба височіла гора з безлісним верхів'ям. На її схилах стояли, немов віковічні вартові, урочисті й могутні ялини в темно-зеленому вбранні. Осінній вітер гомонів у верхів'ї дерев, а трав'яний покрив золотився червоними й жовтими барвами. Карликові берези сяяли листям, яке підхоплював вітер, і в лісі було чути шурхіт жовтого листяного дощу. На стежці, що спускалася з вершини гори, приспішав підтюпцем лісовий троль. Він гупав волохатими ногами, оминаючи шишки й корінці. Троль хвилювався. Дуже хвилювався. Невдовзі це знову почнеться, щойно зайде ніч.

Троль: – Маріє, де ти? Я мушу знайти Марію!

У розпачі він сновигав сюди-туди, бурмотів сам до себе й відчайдушно шукав маленьку фею. Марія – єдина, хто ще може допомогти. Такі стали кепські справи в лісі. Троль уже не один тиждень спостерігав, як невідомі люди стягують свої залізні чудовиська до підніжжя гори і починають його довбати. Відтоді вода в річках стала рудою, а життя риб – невеселим. Їм було дуже прикро, що колись прозора вода зненацька покаламутніла й просякла поганим запахом. Гора почала стогнати ночами, і з її надр долинали брязкіт: це залізні чудовиська заковтували в себе каміння. Утім удень було тихо, тож троль запідозрив, що коїться щось дивне.

Марія сиділа на виступі скелі і слухала спів осіннього вітру. Вона ще здалеку зачула троля й почала тихо наспівувати, підкликаючи його до себе. Марія була найменшою серед фей, але мала великий хист. Її таємничий спів осявав слухачів радістю та спокоєм і спонукав розкриватися навіть найзапекліше серце. Тому, кого турбували непрості запитання, її пісня давала відповіді, приступні лише спокійній душі. Хоч мало кому вдавалося побачити манюсіньку фею, багато хто відчував, як її спів лунає в їхньому серці. Нарешті троль помітив Марію, що сиділа високо на скелі й зіскочила з неї легко, мов пір'їнка.

Троль: – Погані справи! Вони знову приїжджали вночі, починали роздовбувати гору і заковтувати в себе її золоте каміння! Тварини розповіли мені тривожні речі. Особливо риби мають велику халепу, вони не можуть жити в рудій воді. До того ж залізні чудовиська гримотять уночі, й їхній гуркіт не дає спати лісовим мешканцям. Люди, що прийшли до нашого лісу, – чужинці, я не бачив їх тут раніше. Маріє, коїться щось недобре, мені страшно!

Троль затулив обличчя волохатими лапами й залився сльозами. Він говорив не вгаваючи, часом сердито тупав ногою й шарпав майже лису голову. З усього було видно, що бідолашний троль у паніці.

Марія: – Не плач, мій тролю! Я бачу, як гарно ти піклуєшся про гору і лісових мешканців. У тебе добре серце. Я розповім феям про твої тривоги, ми збираємося сьогодні біля озера.

Марія ніжно погладила зарюмсаного троля по спині й почала щось лагідно йому наспівувати. Троль заспокоївся, йому стало легше на серці. Він підняв лапу й помахав Марії на прощання. Фея вирушила в дорогу, щоб переказати почуте.

Зорі осявали кругле чистоводе озерце, довкола якого здіймалися могутні скелі. На його березі зібралися феї з усіх куточків Півночі. У горішньому ряді сиділи молоді феї, а ближче до озерця – старі й поважні. Зазвичай зібрання відбувалися спокійно, але тепер там стояв гучний галас, чутний аж ген у лісових надрах. Усі були стривожені й говорили наввипередки.

Найстарша фея: – Тихо!

Посеред озерця стримів камінь, на якому стояла Найстарша фея. Вона здійняла жезл і вдарила ним об камінь. Усі феї стихли.

Найстарша фея: – З усієї Півночі до нас надходять тривожні вісті. Лісові тролі розповіли нам про чужинців, які ночами приходять до гір і починають довбати їхні надра. Люди називають їх своїми, ставлять загорожі й у сутінках загачують річки. Ми, феї, знаємо, що цим вони збіднюють землю й завдають шкоди тваринам. Настав час нам діяти для порятунку нашої землі. Що ми можемо зробити, як думаєте?

Над озерцем знову залунав завзятий гомін: усі почали обмірковувати, як вплинути на те, що сталося.

Марія: – Лісовий троль теж поділився зі мною своїми тривогами. А чи не попросити нам допомоги в людей?

Усі феї замовкли і повільно обернулися в бік Марії, почувши ці слова.

Фея: – У людей!?! Та вони ж йолопи!

– Байдужі телепні!

– Люди навіть не розуміють, що ми кажемо!

Марія: – Це наша спільна домівка. Ця земля потрібна і феям, і троям, і тваринам, і людям. Усі спроможні подбати про неї, якщо тільки забажають. Я знаю, що люди теж хочуть миру й чистої домівки.

Фея: – І як же ти поговориш з людьми? Вони не слухатимуть фею!?!

Найстарша фея: – Слухати, може, й не слухатимуть, проте можуть відчутти Маріїн спів, який промовлятиме до їхнього серця. Нам не лишається нічого іншого, окрім як діяти спільно з людьми. Марія вирушить на північ, лісові феї – на схід, а гірські феї – на захід. Ми з вітровими феями підемо на південь. Спонукайте людей прокидатися, говоріть з їхніми тваринами й бийте на сполох біля всіх будинків. Ми не можемо гаяти часу!

Темний ліс освітило саяво смолоскипів, феї одна за одною вирушили в дорогу. Марія лишилася останньою на березі озерця, задивившись на світло, яке віддзеркалювалося у воді. На поверхні осіннього озерця окреслювалося небесне склепіння тисячами мерехтливих зірочок.

Марія: – Я теж хочу сяяти зоряним світлом, будьте моїми проводирями, о чудові зорі! Освітлюйте мені шлях, і я теж освітлю кожного, кого стріну на своєму шляху в дорозі.

2. ГЛИБОКА ЗИМА

Оленятко зазірало з-поміж дерев на подвір'я хатини. Щойно випав перший сніг, і землю оповив білосніжний серпанок. Оленятко обдивлялося протоптані у снігу сліди і принюхувалося тремтливою мордочкою. З димаря хатини валував дим, а у вікнах горіло світло. Оленятко знало, що заблизько підійшло до людської оселі, але ось воно цілком випадково помітило, що на підвіконні, немов саме для нього, викладено гарні хвойні гілочки і просто біля них лежить ЯГЕЛЬ, ОЛЕНЯЧИЙ МОХ! Оленям не до снаги пройти повз таку смакоту, і тепер оленятко стояло і розмірковувало, чи не забракне йому духу зайти на подвір'я хатини.

Оленятко вийшло з-за дерев і зазірало, чи не видно де її мешканців. Не побачивши нікого вдома, воно обережно зайшло на подвір'я.

Оленятко: – Може, я б трошки скуштував, ну трішечки...

Оленятко підкралося ближче до вікна й витягнуло шию.

Оленятко: – Ще трошки ближче! Ніхто, певне, не помітить, якщо я відкушу малесенький кусочок...

Воно саме розтулило рота, щоб узяти трохи ягелю, аж ось у вікні хатини з'явилася господиня! Якусь мить вони, не вірячи своїм очам, дивилися одне на одного, і тут господиня закричала, мов пожежна сирена, й потяглася рукою по хлібну лопату.

Оленятко: – Ой лишенько, треба тікати, і негайно!

Розгубившись, оленятко зашпорталось і заметушилося на місці. Тим часом господиня вибігла на подвір'я, сердито розмахуючи хлібною лопатою.

Господиня: – Ич одоробло оленяче, мох воно надумало красти! Ану геть з мого двору!

Оленятко гасало по подвір'ї, тікаючи від господині, а далі стрімголов скочило в кущі. Як на лихо, воно зачепилося за щось рогами і шарпалося що є сили, аж поки змогло звільнитися.

Господиня: – Крадій-нещасний! Тільки спробуй ще колись сюди поткнутися!

Бідне перелякане оленятко пробігло не один кілометр, доки наважилося спинитися. Воно втомилось і зголоділо, а з-поміж снігу не проглядало нічого їстівного. Та й на рогах у нього теліпалося щось дивне. Оленятко потерлося рогами об дерево, але, на жаль, та штуркерія не відчіплялася, хоч ти що. А ще оте дзеленчання, коли махаєш головою!

Марія: – Ой оленику, а що це в тебе на рогах? Та й таке чудове! Я й не знала, що ти вмієш нести світло туди, де темрява. Люди називають це різдвяними вогниками.

Оленятко: – Різдвяними вогниками?

Мааріїн сміх забринів у потемнілому зимовому вечорі. Оленятко дивилося на фею, схиливши голову набік. Виходить, до його рогів причепилися яскраві різдвяні вогники! Воно покрутило головою, й вони задзеленчали. Марія вийняла з кишені мішечок і висипала звідти щось собі на долоню.

Марія: – Не бійся, підходь ближче! На. Ти напевно зголоднів.

Оленятко тицьнулося м'якою мордочкою в Маріїну долоньку і з задоволенням відкусило шматочок ягелю.

Марія: – Можеш піти зі мною, якщо хочеш. Разом мандрувати приємніше.

Оленятко залюбки долучилося до Марії, адже все одно не мало куди себе подіти. Удень воно бродило лісом у пошуках їжі, а вночі закопувалося спати в кучугуру снігу. Воно було нічиїм.

Марія їхала верхи на оленятку зимовою горбистою місциною. Порошив сніг, а вони прямували далі й далі на північ. Сонце вляглося спати й мине ще багато часу, доки воно прокинеться знову. Полярна ніч огорнула землю таємничою ковдрою. У повітрі було чутно далекі звуки, а на обрії почали поблимувати вогники.

Марія: – Можеш залишити мене тут. Буде краще, якщо я підійду до людської оселі сама. Щасливої тобі дороги, сміливцю!

Далі Марія попрямувала пішки і врешті дійшла до подвір'я хатини. Поблизу була річка, закрижаніла на шпаркому морозі. На її березі Марія побачила собачарню, волохаті мешканці якої з подивом підходили й обнюхували фею. Вони теж уже чули дивні нічні звуки й неспокійно бігали.

Марія зазирнула у вікно хатини й побачила дітей, що грілися перед коминком. Вона почала їм співати, і діти обернулися до вікна. Найменша дитина засміялася і простягла руки туди, де стояла Марія, а от господар із господинею поралися із чимось і не почули Маріїної пісні. Фея вирішила сміливо постукати в двері хатини. Коли господар вийшов відчинити двері, вона зіп'ялася на весь зріст і спробувала пояснити, з чим прийшла.

Марія: – Мене звуть Марія, і я прийшла розповісти вам, що...

Господар: – Овва, нікого немає! Готовий заприсягтися, що хтось стукав у двері.

Господар чухав голову і визирав у темряву, але не бачив феї, що стояла перед ним. Марія вирішила звернутися до собак.

Марія: – Допоможіть мені, мої пухнасті друзі! Розкажіть господарю, що треба їхати!

Собаки голосно загавкали.

Вони вили і скавчали, стрибали на загорожу й гасали по собачарні. Незабаром господар вискочив із дверей, на ходу натягуючи чоботи.

Господар: – Чого ж це собаки розгавкалися!? Вони так усе село побудять.

Собаки стихли й обернулися до гори за річкою, звідки почали вже чути нічний стугін і брязкіт.

Господар: – Що це там гримотить!? Хто це вештається в горах у такий час?

Господар дістав з кишені телефон, набрав номер і схвильовано з кимсь поговорив. Тоді застрибнув на снігохід і помчав кудись. Невдовзі на березі річки завиднілися фари цілої снігохідної вервечки, яка прямувала в бік гори, звиваючись, неначе вогнедихний дракон.

Марія на радощах заплескала в долоні й подякувала своїм пухнастим друзям.

На обрії саме зажеврило сонце, коли Марія дійшла до межі, за якою була Північ. Стояла глуха глибока зима, й дерева дрімали, укриті товстим шаром важезного снігу. Снігові кристалики поблискували, купаючись у сонячному промінні, а під ногами рипів замерзлий сніг. Гори були схожі на великі засніжені хвилі, які окреслювалися на тлі забарвленого пастельними тонами неба. Земля спочивала під снігом.

Марія: – Ох як гарно! І така холоднеча... Я замерзла.

Пробиратися крізь снігові замети ставало дедалі важче, фея тонула в глибокому снігу. Марія обійшла чимало хатин, співаючи людям, проте лише одиниці готові були прислухатись до неї. Діти і тварини – єдині, в кого знаходив відгук її спів. Фея почувалася виснаженою.

Марія: – Більше не можу. Занадто важко!

Стомлена фея з останніх сил згорнулася клубочком у кучугурі снігу. Вона вже не знала, чи здуває іти далі. Тремтячи від холоду й пустивши по щоці сльозинку, Марія заснула.

Пробудилася вона від того, що м'яке біле хутро залоскотало її обличчя. Полярний лис лагідно тицявся писочком у заснулу на землі фею. Він ніжно посадив її собі на спину.

Марія: – Як ти мене знайшов? Тебе так само нечасто зустрінеш, як і мене!

Фея обхопила полярного лиса за шию, й вони помчали засніженими полями. Марії понад усе хотілося спати. Крізь напівзаплющені повіки вона лише бачила, як підіймалося й сідало сонце. М'якенька лисяча шубка чудово зігрівала, і Марія незчулася, як поринула у глибокий сон.

3. СКАРБ ЧАРІВНОЇ ГОРИ

Весняне сонце зігрівало землю, яка прокидалася з-під снігу. Намагаючись вивільнитися з зимових кайданів, скресала річка. Крига дзеленькотіла, немов мільйон балабончиків, і вода дедалі дужче плинула річищем. Марія повільно розплющила очі й сонно потяглася. Вона здивовано роззирнулася довкола. Під нею пахло м'яке сіно, а хвойне гілля змикалося над нею дахом. Полярний лис поклав її спати під накриттям. Неподалік паслися олені, а навколо чулися людські голоси.

Марія: – Де це я? Невже я проспала всю зиму?

Хлопчик: – Мамо, тату, фея нарешті прокинулася!

Дівчинка: – Яка ти маленька! Оленяче вухо, й те більше!

Під накриття зазирали двійко червонощоких дітей, які прийшли перевірити, чи не прокинулася їхня незвична гостя.

Тато: – Доброго ранку! Я подумав, ти захочеш пити після такого довгого сну. Ось, я приніс тобі води.

Мама: – Ти добряче намандрувалася. А звідки ти?

Вдячна Марія випила воду, таку солодку, що ну. Довкола неї почало збиратися дедалі більше людей, які радісно вітали її, наче давню приятельку. Марія розповіла їм, хто і звідки вона. Поділилася й новинами, які люди вислухали з серйозним виглядом.

Тато: – Ого, справи кепські. Прикро таке чути. Чим ми можемо тобі допомогти? Полярний лис приніс тебе сюди не просто так.

Марія: – Я... не знаю. Тут не чути брязкоту залізних чудовиськ, та й вода прозора, а не руда. До речі, як ви можете мене бачити?

Тато: – А чому б не бачити? Мабуть, ми бачимо тебе так само, як сонце і місяць. Тут люди дбають про землю, а земля дбає про людей. Доки існуватиме така рівновага, усім буде добре. Якщо люди перестануть піклуватися про землю й нерозважливо користуватимуться її дарами, земля захворіє. Ми це знаємо. До того ж було б дивно, якби коло Чарівної гори не з'являлося б ніколи жодної чарівниці!

Тато засміявся й махнув рукавицею у бік величезної гори, вищої від будь-якої з тих, що Марія коли-небудь бачила.

Марія: – Чарівна гора! То ми там, звідки беруть початок річки, біля найголовнішого джерела?!

Тато: – Отже, ти знаєш, що саме охороняє Чарівна гора? Ми ретельно бережемо цю таємницю. Вода, яка б'є з джерела, чистіша й солодша, ніж будь-де. Вона живить землю й дає життя рослинам, ну а ті стають поживою для людей і тварин. У відповідь ми дбаємо, щоб вода була чистою, і всіляко її захищаємо. Ми дякуємо воді, а вона дякує нам, даруючи нам здоров'я.

Марія: – А чи можу я побачити джерело?

Тато: – Звичайно! Діти завезуть тебе туди.

Вони спакували посуд, щоб набрати води, поклали його в саамські санчата, а вгорі сіла Марія. Діти всю дорогу весело тягли санчата, які підстрибували на нерівній стежинці. Вони сміялися і гралися. Дитяча радість передалася й Марії, якій було непросто втриматися на пакунку.

Стежинка вивела їх до підніжжя гори. Зі скель сочилися краплинки, а довколишня земля зеленіла. Порослі мохом камені-кругляки облямовували ледве видиме джерело. Марія пройшла слідом за дітьми, й усі вони стали на коліна біля заглибки у скелі, звідки біла прозора вода. З джерела вода перетікала в маленький струмочок, який переростав у велику річку. Від неї відгалужувалися нові річки, які текли по землі, утворюючи потужні водоспади та спокійні озера.

Марія дивилася, як діти тихо споглядають дзюркотіння води. Мить здалася їй такою прекрасною, що з її серця полилася пісня. Повітря сповнилося мелодіями вдячності й любові. Діти хвилю поспішали собі, а далі почали підспівувати Марії. Вони закотили рукави, занурили у воду руки й співали. І тут колір води почав мінятися! Вона заблищала дедалі більшою прозорістю, й течія подужчала. З дитячих рук лялося світло, яке потекло разом зі струмком. Марія зачаровано спостерігала за цим видовом, і її серце завмирало від радості.

Марія: – Діти співають воді, й вона дужче тече?! Я знаю... Тепер я знаю! Люди можуть зцілити воду своєю любов'ю!

До струмка сходилися селяни. Вони ставали на коліна, занурюючи руки в воду, і співали Маріїну пісню. Потихеньку пісня разом з водою полилася з села в село, й до річки підходило стільки людей, що їх годі було полічити. Щоразу, коли хтось долучався до співу, вода текла дужче, змагаючись блиском із весняним сонцем.

4. ПОВСТАННЯ ТВАРИН

Земля пахла медом і краплинами роси. Лагідний літній дощ зросив місцину, що купалася в білій ночі, а тепер поряд із горою вже полум'яніло жовтогаряче опівнічне сонце. Пробудившись навесні після полярної ночі, улітку воно не хотіло лягати спати взагалі й світило без упину вдень і вночі. Поля затяглися імлою, і люди всіма чуттями прислухалися до звуків світлих ночей: пугукання сови, сюркотіння коників, вихорів вітру в траві й таємничого цвірінкання.

У повітрі витали чари фей.

Біла сова принесла Марію з Півночі додому. Ширяючи в небі, вони дивились донизу на звивисту річку, яка вилискувала золотим світлом, прямуючи на південь. Феї спонукали людей прокидатися в усіх чотирьох сторонах світу. Одні люди самі виходили в гори, щоб поглянути, що ж там відбувається, а тоді схвильовано повідомляли своїх начальників про побачене. Інші помічали, як страждає природа навколо них, і починали дбати про неї спільними зусиллями. Були й ті, хто не повів і вухом, а лише бив байдики у своїх оселях. Утім, люди вклали свою частку в загальну справу, й тепер настала черга тварин.

Марія сиділа на камені й дивилася на болото, на якому зібралися поласувати морошкою ведмеді. Зазвичай вони ходили самотою, але загрожі, поставлені людьми, вигнали їх з їхніх земель і тепер, щоб поїсти, їм доводилося тіснитися на одному болоті всім разом. Ведмеді поглядали один на одного спідлоба й порикували, коли намагалися розминутися.

Ведмежата борюкалися між собою, крутилися й метушилися, аж поки їхнім мамам не увірвався терпець і ті не звеліли їм робити це десь трохи далі. З лісу долинуло приглушений барабанний бій. Це феї скликали так усіх тварин.

Невдовзі почнеться!

На узліссі щось заблискало. Поміж деревами засяяли яскраві різдвяні вогники, й незабаром завиднілася знайома оленьча мордочка, яка напружено принюхувалася. Слідом із лісу обережно вийшов стоголовий табун оленів і скупчився на краю болота. Вони збентежилися, побачивши ведмедів, і вирішили триматися від них на деякій віддалі.

Марія: – О, ти прийшов та ще й привів із собою друзів! Ого, багацько вас!

Оленько дуже пишалося з того, що змогло привести своїх товаришів на таке важливе завдання. Це було аж ніяк не легко, адже мале оленько, на рогах у якого блимають різдвяні вогники, мало не дуже переконливий вигляд в очах статечних оленів. Утім, оленько наполегливо їх умовляло, й всі врешті погодилися. Вони теж уже помітили, що оленьчого моху стає меншає довкола, і це неабияк їх непокоїло.

Оленятко: – Ми готові. Коли починати?

Марія: – Ми вирушимо, коли стихне барабан. Ще трохи почекаємо, доки всі зберуться.

Олені нервово походили, а ведмеді звелися на задні лапи. З краю луку, повільно скрадаючись, наближалися невисокі постаті. Це вовки прийшли останніми й долучилися до інших тварин. Вони полягали окрай болота, чекаючи, щоб феї подали знак. Над умитим ранковою росою болотом зависла напруга.

Повітря розітнув могутній звук сурми! Це Найстарша Фея заграла на чарівній сурмі, і всі феї обернулися на її поклик. Барабан замовк.

Олені теж обернулися туди, зійшлися впритул до купи й побігли в бік гори. Ведмеді підтюпцем подалися до річки, а вовки взяли курс на ліс. Марія заскочила на спину вовчому ватажку й завила разом з вовками так, що по всьому лісі прокотилася луна! Троль видерся на вершечок ялини і спостерігав за наближенням прибульців.

*Троль: – Ха-ха, ось вони, я знав, що вони придуть!
Вони виженуть тих чудовиськ геть звідсіля!*

Ялина хиталася, вгинаючись під тролевою вагою, коли він захоплено розмахував лапами. Він бачив, як оленьчий табун мчить дедалі швидше, підіймаючись на гору. Земля двигтіла під їхніми кроками, й коли вони досягли вершини, з-під їхніх ніг покотилися донизу каміння і гравій. З гори зсувалися дедалі більші каменюки і шматки землі, і невдовзі стався потужний обвал!

Троль: – ОЛЕНЕТРУС!

Троль скрикнув з радощів, коли кам'яна маса потягла з собою залізних чудовиськ! Вони з гуркотом валилися донизу. Чужинці злякалися вовчого виття й чимдуж кинулися навтьоки.

Тим часом ведмеді підійшли до загаченої чужинцями річки. Вони почали розбивати греблю величезними лапами, й помаленьку вона подалася. Звільнений дикий потік ринув назад у своє русло. Лососі, луска в яких вигравала всіма барвами веселки, попливли разом з бризкотливою течією. Чиста вода джерела потекла по стражденній землі, змиваючи останні залишки залізяччя. Земля потрохи почала оживати.

Марія стояла на вершині гори й вітала темно-синє зоряне небо. Відтоді як вона вирушила на Північ, минув цілий рік. Землю освітлював перший сніг, а вгорі палахкотіло магічне полярне саяво. Його танок так привабив фей і тварин, що вони вийшли на відкритий простір. Містичне різнобарв'я розмалювало небо, і всі стиха милувалися ним. Чистоводе озерце ще не встигло взятися кригою, але на його поверхні ще віддзеркалювалося безкрає небо, яке сяяло чистою любов'ю всім, хто на нього дивився.

Марія зрозуміла, які дивовижні речі відбулися. А особливо люди змінилися. Тепер вони вміли цінувати тварин і природу по-справжньому, не так, як раніше. Феї дуже цим тішилися. А оленятко вже мало домівку. Марія відвела його до білобородого дідуся в червоній шапці. Тепер воно раз на рік виконувало важливе завдання – впрягалося в санчата з подарунками і в ролі чарівного оленя везло їх, осяваючи небо різдвяними вогниками. Оленятко дуже раділо й пишалося таким завданням, і йому було приємно, що тепер воно має в кого жити.

Марія: – Люди думали, що можуть володіти землею. Ні, землю не можна володіти! Лісові дерева належать вітру, а річки й гори не належать нікому. Землю не можна володіти – можна лише любити її і служити їй. Земля, якщо про неї дбати з уячністю й любов'ю, годує тих, хто на ній живе, і, як і зоряне небо, віддає все назад. На поверхні озерця віддзеркалюється світло, яке з дитячих рук поллялося біля джерела чистою радістю. Людина дбає про землю, а земля дбає про людину. З часом вони обоє зможуть зцілитися.

- Мене звуть Марія, почуй мою пісню!

З гір долітають уночі дивні звуки, а вода в річках стала рудою. Стурбовані лісові тролі й тварини просять допомоги у фей. Марія, найменша серед них, вирушає в дорогу, щоб спонукати людей об'єднатися для порятунку стражденної землі. Марія має таємничий хист, але чи до снаги маленькій чарівниці змінити думку людей, встигнути завадити залізним чудовиськам знищити вщент прекрасну природу?

«Марія, неземна співунка» – озвучена акторами музична казка, яка завдячує своїй появі багатолікій лапландській природі і яку супроводжує фортепіанна музика фінських композиторів Жана Сибеліуса та Лееві Мадетої. Чарівний світ казки оживає на магічних ілюстраціях Еміель Інкері Нікули.

Тож вирушаймо разом на пошуки пригод у країну опівнічного сонця та полярного саява, де в повітрі витають дивовижні чари!

Music Fairy Tales

ISBN 978-952-7364-35-2

9 789527 364352